

bedre Betaling. Men i Almindelighed vil jeg hævde, at det slet ikke er den Vej, vi skal gaa, men at vi skal have mange smaa Ture. Posten skal køres ud fra Stationen til de Steder, hvor Omdelingen skal finde Sted, saa at den kan ske i Løbet af forholdsvis faa Timer.

Det ser ud til, at Ministeriet finder, at der for Tiden ikke kan være Tale om at gaa til en almindelig Lønningsrevision. Jeg er enig deri, men jeg gør opmærksom paa, at har man først begyndt, som man, det erkender jeg, gjorde i Fjor, og gaar man nu videre i Aar med at give Tillæg til den Lønning, der er fastsat ved Lønningslovene, kan man, det tror jeg, man maa gøre sig klart, ikke blive staaende ved det, der her er foreslaaet for Landpostbudenes Vedkommende. Jeg minder om, hvorledes Forholdene er indenfor den anden Gren af Postetaten, nemlig for deres Vedkommende, som sidder rundt omkring paa Kontorerne. Den uhyre Udvikling, der er foregaaet indenfor Postetaten, har medført, at der i den sidste halve Snes Aar, og for Resten mere, stadig har været en lang større Tilgang end Afgang. Det Antal Elever, der antages, er dobbelt saa stort som det Antal Personer, der gaar ud af de underordnede Stillinger paa Kontorerne og faar Ansættelse som Postkontrolører eller Postmestre. Dette Forhold har medført, at vi nu har 787 Posteksponenter omkring paa Kontorerne, medens vi f. Eks. i 1901—02 kun havde 481. Jeg nævner kun disse Tal, men der kunde nævnes flere, som viser, hvorledes Tilgangen er og maa være langt større end den tilsvarende Afgang. Men det betyder, at de Stillinger, som tidligere var Gennemgangsstillinger, og for hvilke Lønningerne er normerede under Hensyn til, at de paagældende rykker op, bliver Slutstillinger. En Mængde af de paagældende naar aldrig videre end til at blive Posteksponenter, og 2,700 Kr. er ikke en Løn, man kan forlange, at en Mand, der har ofret adskilligt paa sin Uddannelse og har siddet mange Aar som Elev med 6—700 Kr. om Aaret, skal blive staaende paa hele sit Liv. Man maa være klar over, at vi kan ikke begynde at pille ved Lønningslovene med Forbedringer paa Finanslovene, uden at vi ogsaa tager andre Forhold op. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at det har noget forbavset mig, at det har kunnet undgaas paa det Finanslovsforslag, vi her behandler, at foreslaa i flere Tilfælde end sket, Oprykning af Medhjælpere til Eksponenter. I alt Fald gaar min Erfaring

fra de Aar, da jeg havde Lejlighed til at sætte mig ind i disse Sager, ud paa, at omtrent 50 af de antagne Elever — vi har i de senere Aar antaget omkring 70 — forbliver i Postvæsenet og gaar over til at blive Medhjælpere, men Afgangen fra Eksponenternes Klasse er ikke mere end 25, og det vil altsaa sige, at det hvert Aar ud over den normale Tilgang til Eksponentklassen, altsaa til Udfyldning af de Pladser, der bliver ledige, fordi de vedkommende rykker op til at blive enten Kontrolører eller Postmestre, vil være nødvendigt at lade gennemsnitlig 25 Medhjælpere yderligere rykke op. I Aar siges der, at der ikke behøves flere, end der skal til for at udfylde Hullerne. Jeg ser, at der er lidt flere ledige Eksponentpladser, fordi man har oprettet 9 nye Kontrolørpladser; og det hjælper jo for saa vidt, men man maa i alt Fald ikke efter de Oplysninger, her foreligger, gaa ud fra, at nu skal vi være færdige med det, man har kaldt ekstraordinær Oprykning fra Medhjælperpladser til Eksponentpladser. Nej, man kan være sikker paa, at der stadig vil rykke flere op, og jeg henstiller til den højtærede Minister og Finansudvalget, om vi ikke skulde spare den lange Redegørelse i Finanslovmærkningerne om, at paa det og det Sted trænges der til en Eksponent, naar man bagefter skal sige: Men da der er saa og saa mange, der har været i Postetaten som Medhjælpere i 8 Aar og er 25 Aar gamle, maa vi foreslaa, at der skal rykke saa og saa mange op. Saa kan vi meget bedre slaa fast — det vil være bedre for de paagældende, og Resultatet vil blive det samme for Statskassen —, at naar de vedkommende opfylder Betingelserne, det vil sige er 25 Aar og har været 8 Aar i Postetaten, rykker de uden videre op og hedder Eksponenter, ikke fordi der i og for sig er Brug for alle disse Eksponenter — de bliver siddende rundt omkring paa de samme Pladser —, men fordi det er den eneste Mulighed for at skaffe dem en nogenlunde anstændig Lønning, og det maa vi gøre os klart, at det er vi nødt til. Lad os saa hellere ikke tale om det, men sige til Postvæsenet: Saa faar I anbringe dem paa de Steder, hvor der bliver Plads til dem. De maa undskylde, at jeg har opholdt mig noget længe ved et saa specielt Punkt under Postvæsenet, men De vil forstaa, at naar jeg i saa lang Tid har beskæftiget mig med Postvæsenet, har jeg med nogen Interesse set paa netop disse Forhold og ikke kunnet